22. PROTOKOLL LIIKMESRIIKIDE KODANIKELE VARJUPAIGA ANDMISE KOHTA

KÕRGED LEPINGUOSALISED,

ARVESTADES, et põhiseaduse artikli I-9 lõike 1 kohaselt tunnustab liit põhiõiguste hartas sätestatud põhimõtteid ja õigusi;

ARVESTADES, et põhiseaduse artikli I-9 lõike 3 kohaselt on Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga tagatud põhiõigused liidu õiguse üldpõhimõtted;

ARVESTADES, et Euroopa Liidu Kohus on pädev tagama, et põhiseaduse artikli I-9 lõigete 1 ja 3 tõlgendamisel ja kohaldamisel austab liit õigust;

ARVESTADES, et vastavalt põhiseaduse artiklile I-58 peab iga Euroopa riik liidu liikmeks saamist taotledes austama põhiseaduse artiklis I-2 sätestatud väärtusi;

PIDADES SILMAS, et põhiseaduse artikkel I-59 kehtestab teatud õiguste peatamise juhul, kui liikmesriik neid väärtusi raskelt ja jätkuvalt rikub;

MEELDE TULETADES, et igal liikmesriigi kodanikul on liidu kodanikuna eriline seisund ja kaitse, mille tagavad liikmesriigid vastavuses põhiseaduse I osa II jaotise ja III osa II jaotise sätetega;

PIDADES SILMAS, et põhiseadus rajab sisepiirideta ala ja annab igale liidu kodanikule õiguse vabalt liikuda ja elada liikmesriikide territooriumil;

SOOVIDES takistada varjupaiga institutsiooni kasutamist teistel eemärkidel kui need, mille jaoks see on kavandatud;

ARVESTADES, et käesolev protokoll austab pagulasseisundit käsitleva 28. juuli 1951. aasta Genfi konventsiooni otstarvet ja eesmärke,

ON KOKKU LEPPINUD järgmistes sätetes, mis lisatakse Euroopa põhiseaduse lepingule:

Ainus artikkel

Arvestades põhiõiguste ja -vabaduste kaitse taset Euroopa Liidu liikmesriikides, peetakse liikmesriike seoses varjupaigaküsimustega kõigis juriidilistes ja praktilistes tähendustes üksteise suhtes ohututeks päritolumaadeks. Sellest tulenevalt võib liikmesriik teise liikmesriigi kodaniku varjupaigataotluse arvesse võtta või vastuvõetavaks kuulutada ainult järgmistel juhtudel:

a) kui liikmesriik, mille kodanik taotleja on, võtab, toetudes Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklile 15, oma territooriumil meetmeid, mis erinevad tema kohustustest selle konventsiooni alusel;

b) kui on algatatud põhiseaduse artikli I-59 lõigetes 1 ja 2 sätestatud menetlus ja kuni nõukogu või vajaduse korral Euroopa Ülemkogu võtab selle suhtes liikmesriigi kohta, mille kodanik taotleja on, vastu Euroopa otsuse;

c) kui nõukogu on vastavalt põhiseaduse artikli I-59 lõikele 1 vastu võtnud Euroopa otsuse liikmesriigi kohta, mille kodanik taotleja on või kui Euroopa Ülemkogu on vastavalt põhiseaduse artikli I-59 lõikele 2 vastu võtnud Euroopa otsuse liikmesriigi kohta, mille kodanik taotleja on;

d) kui liikmesriik otsustab seda ühepoolselt teise liikmesriigi kodaniku taotluse suhtes; sel juhul teavitatakse viivitamatult nõukogu; taotluse käsitlemisel eeldatakse, et see on selgelt alusetu, ilma et see ükskõik millisel viisil kuidagi mõjutaks liikmesriigi otsustamisõigust.